

Ігнат Токар

У ПОШУКАХ СВІТЛА II

ЦІНА СПАСІННЯ

Київ
2020

УДК 821.161
T51

Т51 **Токар І.**
У пошуках світла П. Ціна спасіння : роман. — Київ:
Видавництво Ліра-К, 2020. — 222 с.

ISBN 978-617-7844-99-9

На давню знайому Рут, що колись була однією з найважливіших фігур у Семовому житті, оголосили полювання. Чому дівчину хочуть убити? Що, настільки важливого, побачили в ній супротивники? Що несе з собою відкриття абсолютно нового світу? І, зрештою, яку ціну доведеться сплатити?

УДК 821.161

ISBN 978-617-7844-99-9

© Токар І., 2020

© Видавництво Ліра-К, 2020

*«Присвячую книгу своїй мамі, яка завжди
підтримувала мене та вірила.
Дякую!»*

*«Рано, чи пізно, все буде добре...
Мусить бути.» –
Мар'яна Токар (моя мати)*

Частина перша

«ПОЧАТОК»

Розділ 1

Псих

— Ну що ж, гадаю варто почати спочатку, пане... — Лікар, який сидів на м'якому стільці, що був присунений до ліжка хворого, запнувся, підняв верхній листок, один з тих які були прикріплені до його чорного пластикового тримача, і провівши ручкою по декількох рядках, очевидно шукаючи якусь інформацію, нарешті задоволено звів брови, ледь помітно всміхнувся і продовжив. — ... Семюел Тернер, правильно?

— Так. Що ви хочете від мене дізнатися? — Почувся голос хлопчини, що лежав на ліжку вкритий покривалом, з-під якого виднілася його світло-зелена майка. Він не голився вже три дні, що видавала невелика щетина, яка вкривала помітну частину його обличчя. Хлопець стомлено звів очі та схилив голову на бік.

— Це звичайна процедура, я задаватиму вам прості питання, для того щоб зрозуміти, чи ви в стані йти на контакт.

— Тобто адекватний.

— Так. — Лікар знову схилився над аркушем. — Ну що ж, для початку, скільки тобі років?

— Двадцять три.

— Он як. — Лікар ледь помітно посміхнувся. — І коли ти народився?

— Я народився тринадцятого травня тисяча дев'ятсот дев'яносто восьмого року.

— Хм... — Лікар знову посміхнувся. — Бачте річ у тому що, якщо ви народилися у дев'яносто восьмому, вам аж ніяк не може бути двадцять три роки.

— Це чому ж?

— Як ви гадаєте, який сьогодні рік?

— Зараз середина травня дві тисячі двадцять першого року. Вибачте точну дату сказати на жаль не можу.

— Ні, — чоловік звів губи і похитав головою. — Це — помилка. Тому, що сьогодні вісімнадцяте березня, дві тисячі вісімнадцятого року.

На цю заяву хлопець звів на лікаря здивований погляд і стомлено похилив голову на ліжку, прикривши обличчя рукою.

— Ви знаєте де зараз знаходитесь?

— Схоже на психіатричну лікарню.

— Так, це вірно, а де саме, що за місто, яка країна?

— Судячи з вашого акценту — Польща?

— І що це за місто?

Сем назвав місто.

— Ви знаєте, як давно ви тут?

— Ні.

— Ви у нас вже три доби, і більшість цього часу ви проспали.

— Як я сюди потрапив?

— Вас знайшли вчора, в одному з приміщень університету де ви навчаєтесь. Один з викладачів впізнав вас і викликав швидку. Вони завезли вас сюди.

— Ммм... — Обличчя хлопця скривилося у гнівній гримасі. — Я нічого не пам'ятаю.

— Розумію.

— Послухайте, я здоровий і хочу якнайшвидше звідси вийти.

— Тому я і прийшов. Ви ж хочете звідси вийти, так? Ми всі цього хочемо пане Тернер, але для того щоб ми вас відпустили

нам треба впевнитися, що ви, так би мовити, безпечні для суспільства. А для того, щоб ми це зрозуміли, нам необхідно більше з вами спілкуватися. Ви розумієте?

— Так, розумію, — здався хлопець.

— Коли ви поступили до нас то були в дуже жахливому стані, спочатку ми вирішили, що у вас наркотичне передозування, але нічого стороннього у вашій крові не виявили, ви марили, кричали, поводитися дивно, говорили різні не надто зрозумілі речі, чим досить сильно налякали наш персонал. Можете пояснити мені в чому річ? Що сталося?

— Що саме я говорив?

— Ви постійно повторювали, якісь незрозумілі слова, дико кричали. — Він поглянув у записник і почав вичитувати. — Зміст був дуже багатий, але всі вони так чи інакше чимось були пов'язані з якимись вищими істотами, та чимось що походило на назву зброї, а також моє улюблене. — Він усміхнувся і додав. — Ви постійно кликали на допомогу апостола Павла. — Після чого поглянув на хлопця, що дивився на нього суворим, проникливим поглядом, в якому аж ніяк не читався сміх. Від цього лікарський смішок враз спинився і хлопець відвернув голову в інший бік. — Досить цікаво, вам так не здається?

— Можливо я був п'яний.

— Алкоголю у вашій крові теж не виявили. Ми зробили загальний аналіз і, судячи з біологічної точки зору, ви були абсолютно тверезим і адекватним.

— Так чи інакше лікарю, але я нічого не пам'ятаю, може це було якесь марення на підставі стресу, або ще чогось.

— Ну добре припустимо, що ця версія має право на існування... Втім мене ще цікавить от що: у вашій анкеті, зазначено що останній рік ви жили звичайним життям і не виявляли ніяких проявів дивної поведінки. Ви відвідували доволі престижний університет, мали друзів, можливо якусь дівчинку. Я правий?

Хлопець кивнув.

— У вас ідеальне життя, що могло спричинити такий стрес? — Запитав лікар, на що хлопець спромігся тільки мовчки похитати головою.

Чоловік схилив голову, трохи помовчав після чого, певно щось згадавши, продовжив.

— І ще одне... Коли вас знайшли ви були досить дивно одягнені, а на вашому лівому плечі, знайшли поясок, в якому розміщувались ось ці штуки. — Лікар потягнувся рукою до кишені, і витягнув звідти маленьку колбочку, яка скидалася на пів-скляну, пів-пластикову прозору ємність всередині якої, розміщувалося щось, що світилося яскравим білосніжним світлом, та віддавало легкою голубуватою димкою. Він виставив руку прямо перед носом хлопця демонструючи йому знахідку. — Що це таке? Як ви це поясните?

— Я не знаю, вперше в житті таке бачу. — Він стурбовано видихнув, «А це вже ви трохи перегнули палку, панове» — подумав Сем, після чого продовжив. — Знаєте, що я думаю лікарю. Якийсь бідолаха, якому я колись раніше, можливо, добряче насолив, схопив мене і накачав якимись сучасними наркотиками, які неможливо виявити. Переодягнув і підкинув мені ці дивні штуки, про які я не маю абсолютно ніякого поняття, і які виглядають мені як знаряддя якогось фокусника. Коли він добряче назнущався і вирішив що з мене годі, підвіз до універу і закинув всередину.

— Обійшовши охорону?

— Можливо у нього його зв'язки, свої люди. Звідки мені знати?

— Ну добре... Я ще поміркую над цим... Але якщо щось знаєте і хочете від мене приховати, не намагайтеся — не вдасться, краще розкажіть все одразу.

— Я вже все вам сказав.

Залякування не діяло.

— Зрозумійте мене правильно пане Тернер. У мене пацієнт, якого знайшли у дуже важкому стані, він три дні лежав майже

без тями. Якщо чесно персонал побоювався, що ви впадете в кому, на щастя цього не сталося. Через три доби, цей хлопець прокидається і каже мені, що сьогодні двадцять перший рік, хоча насправді вісімнадцятий. Що б ви робили на моєму місці? Ви б відпустили його додому?

— Не знаю, мабуть ні.

— Отож бо й воно.

Лікар, дивився на Сема, проте не знайшовши зачіпки вирішив, вочевидь, дати бідоласі трохи більше часу.

— Гаразд, — Він ще раз уважно продивився нотатки, після чого додав. — На сьогодні досить, я прийду завтра о цій же годині. — Після чого чоловік підняв стілець і відклав у дальній кінець кімнати. — Відпочивайте.

— До зустрічі.

«І більше ніколи не повертаймося, так Сем.» — раптом зринув спогад.

— Авжеж пане Крістофер, ніколи не повертаймося... — Він підвів очі й оглянув кімнату. — От я й знову тут.

Кімната відрізнялася від ізолятора в якому він лежав колись. Тут стіни були пофарбовані у темно-зелений колір, який справляв заспокійливе враження. Вікна, що виходили до сестринського посту і камери над ними теж не було, а двері — прочинені навстіж. Зліва від юнака знаходилося велике вікно, що гарно освітлювало, як мінімум пів кімнати, звичайно з ґратами. Це була кімната для одного, і габарити мала невеликі. Із предметів інтер'єру тут були тільки ліжка на якому лежав Сем та тумбочка з речами, неподалік від нього.

Він ще трохи полежав, після чого підняв покривало і обережно опустив ноги на підлогу. Тільки торкнувшись поверхні, одразу, рвучко, підвів стопи обпікшись крижаною плиткою. Хлопець схилився, заглянув під ліжка і знайшовши свої тапки, одягнув їх і вийшов у коридор.

— Коли буде сніданок? — Запитав Сем коли повз нього проходила медсестра.

— Прошу вас пройти у їдальню, сніданок розпочнеться за кілька хвилин.

— Зрозумів, дякую.

— Це у кінці...

— Я знаю, ще раз спасибі.

Звичайно він у деталях пам'ятав структуру будівлі — два ідентичні поверхи (на першому він ніколи не бував, тільки проходив, чого не можна сказати про другий), сполучені єдиним великим сталевим ліфтом, який відкривається тільки електронним чипом. Вся будівля виконана у вигляді літери «Н», на кінцях якої, знаходилися ізолятори. Посередині з лівої сторони розміщувалася ординаторська, там же стільчики для очікування. В лівому нижньому куті — сестринський пост, в правому верхньому кінці — кімната в якій знаходився тенісний столик, у правому нижньому — творча кімната, у якій душевно хворі могли малювати та ліпити фігурки з пластиліну. Також на поверсі два санвузли з двох сторін, відповідно чоловічий та жіночий і їдальня, яка розмістилася на сполучній рисочці літери.

Якщо поглянути на заклад, то з розваг тут був хіба що телевізор у їдальні і тенісний столик. «Так, не густо» — подумав Сем, згадуючи план будинку та сідаючи за один зі столиків. Перед ним вже була тарілка з гороховим супом.

Сем розмішав юшку, і заходився їсти. Суп виявився наваристим і по-правді сказати досить смачним. «Звичайно, — подумав Сем. — За тисячу доларів у тиждень, тільки спробував би він бути не смачним.»

Хлопець покінчив зі сніданком, відніс посуд на стіл, до інших таких же брудних тарелів і пішов у туалет. Санвузол було не так легко відшукати, оскільки дверці на вході були такі самі, як і у всіх інших палатах, але на щастя він знав куди йти. Сем зайшов всередину, вмив очі і обличчя, закрутив краник, мимоволі глянув на дзеркало і помітив в кутку мазок крові, який так ніхто і не витер.

«От гидота.»

Вийшовши з туалету він зазирнув у «кімнату для тенісу», але там на жаль нікого не було. Хлопець звернув увагу і на те, що на коридорах також було підозріло пусто.

Річ у тому, що коли опиняєшся у такому місці, тебе ставлять у замкнутий простір, з якого неможливо втекти. І все що ти маєш, це декілька квадратів своєї палати, та близько двісті сорока — коридору. Звичайно, цілий день лежати на ліжку дуже не зручно, тож хворі виходять на коридор і тиняються собі туди-сюди намотуючи круги, доки тіло нарешті не втомиться і захоче прилягти на ліжку. Отакі цікаві, будні у психів.

Йому стало нудно і він вирішив відправитися до своєї кімнати. Проходячи повз ординаторську, помітив на сидіннях чоловіка та неподалік дівчину, десь його віку. Хлопець підійшов до місця де вони сиділи і вмовстився біля них.

Сем помітив, що чоловік сидить схиливши голову та прикривши обличчя руками.

— Щось трапилось? — Запитав Сем польською, ставлячи руку на плече чоловіка.

З-під зігнутих рук почулося схлипування, та тихий голос.

— Ці тварюки!.. Мерзенні паскуди!.. Вони знущалися над нею... Гвалтували... А потім... А потім... — Він підвів голову і Сем побачив залите слізьми обличчя. — А потім вбили її і викинули тіло у смітник, мою дівчинку розумієш... — Він відверто залився слізьми витираючи очі вільною долонею. — Мою донечку, а вона ж була ще така маленька, їй тільки виповнилося десять рочків.

— І... Що ви зробили?

— Я... Я знайшов гадів... Підсипав транквілізатор, прив'язав за руки до стелі, знайшов свою бензопилу... І... Коли вони нарешті прийшли до тям, почав відрізати шматки їхньої плоті сантиметр за сантиметром. Спочатку стопи, потім коліна, стегна... Вони кричали так що повідкушували собі язики, а їх очі ледь не вивалювалися з очниць. Вони були ще живі коли їх

тельбухи вивалилися на мій паркет з червоного дерева. — На обличчі чоловіка прослизнув ледь помітний смішок. — Я сам прийшов до поліції і одразу у всьому зізнався. На мій подив, не зважаючи на тяжкість злочину, полісмени віднеслися до мене з розумінням.

«Я теж віднісся б до тебе з розумінням, будь я на їхньому місці.» — Подумав хлопець.

— Але так чи інакше її вже не повернеш. — Чоловік знову вибухнув потоком сліз, схилив голову та заламав руки.

Хлопець і собі схилив голову та зчепив пальці в замок, трохи засмутившись від почутого. Несподівано для нього, за кілька секунд, схлипування стихло і чоловік різко підвів голову. Від його минулого стану не було і сліду, що неабияк здивувало юнака.

— Привіт. — Весело посміхаючись промовив чоловік та простягнув Семові руку.

— Доброго дня. — Відповів юнак, потискаючи руку.

— Що сталося, чому ти тут? — З обличчя дивака не злазила добродушна посмішка.

— Вибачте,.. Але ви щойно.

— Що?

— Вашу доньку згвалтували, вбили і викинули тіло у смітник, а ви потім...

— О-о-о, ні, ні, ні. — Зразу заперечив чоловік хитаючи рукою. — Це просто непорозуміння. Бачте йдеться про якусь людину, яка скоїла страшний злочин — убила трьох людей. Я ж до цього абсолютно не причетний. Це помилка, їм потрібен Бартек, я не він просто дуже схожий. Мене звуть Андріан. Розумієте? Вийшла помилка, я намагався все пояснити лікарям та вони просто не хочуть мене слухати. — На обличчі Андріана (чи то Бартека), читалося відверте обурення. — Вони взагалі нікого тут слухати не хочуть, всіх приймають за одну мірку. Мовляв, якщо ти тут опинився, то на це є причина і будеш знаходитися тут рівно стільки, скільки тобі призначено. Але річ

у тому, що я ні в чому не винен. Це просто помилка. Розумієте? Я ніколи в житті нічого лихого не робив. Це просто помилка. Розумієте? — Чоловік підвівся нервово хитаючи головою і почав відходити. — Це просто помилка... Просто помилка... — Він відходив все далі, і чулося, що повторював все ті ж слова, аж доки нарешті не зник за поворотом.

Сем здивований від такої різкої зміни, все ще сидів намагаючись відійти від почутого, після чого повернувся до дівчини, що сиділа поряд.

Приваблива. Мала темне волосся, дещо світлувату шкіру, ніжні риси обличчя та гарні зелені очі. На ній був спортивний костюм, який здався Семові дещо завеликим для неї, проте можливо так і задумувалося. Костюм був чорним з білими полосами по всій довжині ніг і дуже личив дівчині. На картину її чарівності наносило свій, не дуже приємний відтінок, брудне, масне волосся та темні мішки під очима. Обличчя виглядало втомленим.

— Привіт. — Промовив хлопець.

— Привіт. — Відповіла дівчина не підводячи голови.

— Як тебе звуть?

— Сильвія.

— Дуже приємно Сильвія, а мене Сем, радий знайомству. — Він простягнув руку і Сильвія її потисла. — Чому ти тут?

— Я не знаю.

— Як це?

— Я не пам'ятаю. Коли прийшла до тям, побачила на руках кров і поряд два трупи. Слідчі провели експертизу і сказали, що це я їх убила. Вони мені не повірили і вирішили провести перевірку на детекторі брехні. Він показав, що я говорю правду. Це всіх відверто здивувало і за результатами суду, замість тюрми, я відбуватиму термін покарання тут.

— О-о-о. Це трохи....

— Не думаю, що гірше за гвалтування твоєї десятирічної дочки трьома дорослими чоловіками.